

ner Adressseavisen ved sit Navn og ikke som Stiftstidende; men han maa dog indrømme, at den behandles begge Steder som Stiftstidende og betragtes af Lovgivningen som saadan (Ordføreren: Det indrømmer jeg ogsaa!). Dernæst anførte han ogsaa, at jeg skulde have omtalt, at, hvis mit Ændringsforslag ikke gik igjennem, saa vilde der maaskee møde en Banskkelighed, naar Adressecontoirets Privilegium ophørte; det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at den Grund, hvorfor man nu ikke vilde have Bekjendtgjørelserne i Adressseavisen, vilde rimeligviis bortfalde, naar Adressecontoirets Privilegium ophørte; thi saa blev enten Adressseavisen ved at være Stiftsavis, men uden at have det Privilegium, som den nu har til Avertissementers Optagelse, og den maatte altsaa gøre sig mere interessant, hvis den vilde have Subskribenter og Læsere, eller ogsaa kommer der en anden Stiftsavis, og den maa rimeligviis ogsaa gøre sig Umage for at skaffe sig Subskribenter og Læsere, da den ikke vil faae det Privilegium, som Adressseavisen nu har til at optage Avertissementer. Jeg vil nu omtale det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille til § 28. Det kan i ethvert Tilfælde ikke skade. Den eneste Uleilighed, det kan medføre, det er, at Bekjendtgjørelsen i Sjællands Stift bliver ligesaa kostbar, som den blev andre Steder, men heller slet ikke mere. Men, hvis man ikke antager det, saa er det tænkeligt, at enten Adressseavisen eller den Stiftsavis, vi faae til den Tid, naar denne Anordning træder i Kraft, som først bliver til Aaret 1855, vil blive holdt saameget i Sjælland, at den Berlingske Avis der bliver mere sjelden og ikke mere hyppig end andre Stiftsaviser; hvis man altsaa, som sagt, ikke gaaer ind paa Ændringsforslaget, saa udsætter man sig for, at Bekjendtgjørelserne der mindre blive læste og mindre komme til almindelig Kundskab end andre Steder.

Mourier: Jeg vil ved § 24 tillade mig en Bemærkning, der i sig selv er lidet væsentlig, men som har en vis Betydning for mig fra mit Standpunkt i Sagen. Der staaer nemlig, i § 24, at, naar Bonden paa den i den foregaaende Paragraph berørte Maade bliver enig med Vedkommende om Gaardens Kjøbesum m. v.,

da er Overenskomsten frivillig og behandles som saadan. Men det er høist uegentligt talt, naar det her siges, at Overenskomsten er frivillig; thi her er ingen sand Frivillighed. Det maatte hedde: da betragtes Overenskomsten som frivillig e. d. Vel forekommer Udtrykket „frivillige Overenskomster“ i adskillige Love, som dog tilstede en vis Tvang fra den ene Parts Side, saasom i Hoverias løsningslovene, der vel paa de fleste Steder bruge Ordet „mindelig“, men ogsaa i en enkelt Paragraph tale om „frivillig Overenskomst“. I det foreliggende Lovudkast er imidlertid Ordstillingen ganske anderledes. Her ligesom at sige, at Overenskomsten er frivillig, det er Ironi. — Jeg kan, i Anledning af hvad den ærede Ordfører forrige Gang yttrede, efter at jeg sidst havde havt Ordet, ikke fritage mig for, saameget det end er mig ukjod, igjen at komme tilbage til et Punkt, jeg allerede før omtalte. Den ærede Ordfører kom ogsaa med et Slags Bebreidelse over, at jeg opponerede imod enkelte Paragrapher i Lovudkastet, uden at have stillet Ændringsforslag. Jeg maa med Hensyn hertil og i Forbindelse med hvad jeg før sagde, endnu bemærke, at jeg i Udvalget har erklæret, at jeg ansaae mig forpligtet til at bekæmpe dette Lovudkast ikke blot i dets Heelhed, men ogsaa i dets Enkeltheder, for, saavidt det stod til mig, at gøre det klart, hvorlidet overhovedet dette Udcast egner sig til at blive Lov; men jeg har ligesaa bestemt i Udvalget erklæret, at jeg ikke vilde stille Ændringsforslag, og man er uberettiget til at forlange af mig, at jeg skulde stille Ændringsforslag for at faae et Lovforslag forbedret, som jeg ubetinget forkaster. Derimod har jeg aldeles aabent deeltaget i Forhandlingerne over de enkelte Paragrapher, men har derhos i Udvalget taget et udtrykkeligt Forbehold ved ethvert Punkt, med Hensyn til hvilket jeg agtede her i Salen at tale imod Lovforslaget. Man skal saaledes i det Mindste ikke bebreide mig Mangel paa en ærlig og oprigtig Færd (Nei!).

Fscherning: Da jeg hører med til Fleertallet, saa skylder jeg at gøre Rede for, hvorfor Fleertallet er bleven staaende ved den Form, som § 23 her har faaet, og som en Følge deraf ogsaa § 25. Imidlertid skylder jeg først at gøre